

ВККС

Копія

ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД міста КИЄВА

01051, м. Київ, вул. Болбочана Петра 8, корпус 1

РІШЕННЯ

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

м. Київ

25 березня 2019 року

12:16

№ 640/2620/19

Окружний адміністративний суд міста Києва у складі: головуючого судді Федорчука А.Б., за участю секретаря судових засідань Семеняки А.Р., розглянувши у відкритому судовому засіданні адміністративну справу

за позовом Штульмана Ігоря Володимировича (04053, м. Київ, пров.Бехтерівський, 4Б)

до Голови Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України Козьякова Сергія Юрійовича (03109, м. Київ, вулиця Генерала Шаповала, 9)

Члана Вищої кваліфікаційної комісії суддів України Щотки Станіслава Олексійовича (03109, м.Київ, вулиця Генерала Шаповала, 9)

третя Голова Державної судової адміністрації України (01601, м.Київ, вулиця Липська, 18/5)

особа Вища кваліфікаційна комісія суддів України (03109, м. Київ, вулиця Генерал Шаповала, 9)

про визнання протиправними дій, зобов'язати вчинити дії

за участю представників сторін:

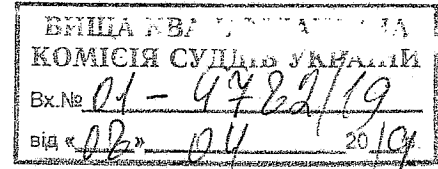
від позивача: Мартиненко А.В.

від відповідача-1: Батюк П.В.

від відповідача-2: Степанов Є.В.

від третьої особи-1: Приступа О.М.

від третьої особи-2: Біркіна А.В.

ОБСТАВИНИ СПРАВИ:

До Окружного адміністративного суду міста Києва звернувся Штульман Ігор Володимирович (далі по тексту – позивач) з адміністративним позовом до Голови Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України Козьякова Сергія Юрійовича (далі по тексту – відповідач-1), Члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України Щотки Станіслава Олексійовича (далі по тексту – відповідач-2), треті особи – Голова Державної судової адміністрації України, Вища кваліфікаційна комісія суддів України, в якому просить:

- визнати протиправною з 05 грудня 2018 року бездіяльності Голови Вищої кваліфікаційної комісії суддів України Козьякова Сергія Юрійовича щодо неналежного здійснення повноважень з організації роботи та неналежного здійснення загального керівництва Вищої кваліфікаційної комісії суддів України;

- визнати з 05 грудня 2018 року протиправними дії члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів Щотки Станіслава Олексійовича щодо здійснення повноважень члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України;

- визнати відсутність повноважень члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України у Щотки Станіслава Олексійовича з 05 грудня 2018 року та зобов'язати Щотку Станіслава Олексійовича утриматись від здійснення повноважень члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

Мотивуючи позовні вимоги представник позивача стверджував, що повноваження члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України Щотки Станіслава Олексійовича слід вважати припиненими, оскільки закінчився строк його повноважень, який був визначений

Законом України «Про судоустрій і статус суддів» №2453-VI від 07 липня 2010 року з урахуванням чинного і на даний час Закону України «Про забезпечення права на справедливий суд» №192-VIII від 12 лютого 2015 року. При цьому, представник позивача наголошував, що ні Закон України «Про судоустрій і статус суддів» №2453-VI від 07 липня 2010 року, ні Закон України «Про забезпечення права на справедливий суд» №192-VIII від 12 лютого 2015 року, ні Закон України «Про судоустрій і статус суддів» №1402-VIII від 02 червня 2016 року не наділяє правом членів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, повноваження яких припинились, надалі здійснювати власні повноваження доти, поки не буде обрано новий склад членів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

На переконання позивача, дії Щотки Станіслава Олексійовича, який обіймає в протизаконний спосіб посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України є свавільними та такими, які не базуються на положеннях законів, що ставить під сумнів і легітимне прийняття рішень Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, за незаконної участі члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, повноваження якого припинились.

Крім того, представник позивача зазначив, що не організувавши роботу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України та не здійснивши загальне керівництво нею Голова Вищої кваліфікаційної комісії суддів України Козьяков Сергій Юрійович вчинив протиправну бездіяльність та допустив протиправну участь члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України Щотки Станіслава Олексійовича в роботу такої комісії після закінчення строку його повноважень.

В ході судового розгляду даної справи представник позивача позовні вимоги підтримав повністю.

У відзивах на адміністративний позов представник відповідачів зазначив, що з набранням чинності Закону України «Про судоустрій та статус суддів» №1402-VIII від 02 червня 2016 року строк повноважень Щотки Станіслава Олексійовича як члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України становить шість років з момент його призначення на посаду та триває до 05 грудня 2020 року. Крім того, вирішуючи колізію між дією підпункту 5 пункту 5 Розділу II Прикінцевих та перехідних положень Закону України «Про забезпечення права на справедливий суд» та пункту 26 Прикінцевих та перехідних положень Закону України «Про судоустрій та статус суддів» №1402-VIII від 02 червня 2016 року необхідно зважати на їх дію в часі та можливість застосування до спірних правовідносин.

На думку представника відповідачів, пункт 26 Прикінцевих та перехідних положень Закону України «Про судоустрій та статус суддів» №1402-VIII від 02 червня 2016 року є останньою за часом прийняття нормою, яка й підлягає подальшому застосуванню до триваючих правовідносин, а відповідно до рішення Конституційного Суду України від 03 жовтня 1997 року №4-зп загальноновизнаним є те, що з прийняттям нового акта, якщо інше не передбачено самим цим актом, автоматично скасовується однопредметний акт, який діяв у часі раніше.

У письмових поясненнях щодо позовної заяви представник третьої особи – Вищої кваліфікаційної комісії суддів України повідомив, що єдиним актом призначення члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України Щотки Станіслава Олексійовича є наказ Голови Державної судової адміністрації України від 05 грудня 2014 року №712/к, згідно з яким Щотку Станіслава Олексійовича відповідно до пункту 4 частини 4 статті 147 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» №2453-VI від 07 липня 2010 року (у редакції чинній станом на 05 грудня 2014 року) призначено членом Вищої кваліфікаційної комісії суддів України. Враховуючи те, що строк виконання повноважень члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України Щоткою Станіславом Олексійовичем, який був призначений до набрання чинності Законом України «Про судоустрій та статус суддів» №1402-VIII від 02 червня 2016 року, знову був уточнений – до закінчення строку, на який його було призначено, то такий строк повноважень у Щотки Станіслава Олексійовича як члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України спливає 05 грудня 2020 року.

Відповідно до письмових пояснень представника третьої особи – Державної судової адміністрації України пункт 26 Прикінцевих та перехідних положень Закону України «Про судоустрій та статус суддів» від 02 червня 2016 року №1402-VIII є останньою за часом

прийняття нормою, яка й підлягає застосуванню до триваючих правовідносин. Відтак, з набранням чинності Закону України «Про судоустрій та статус суддів» від 02 червня 2016 року №1402-VIII строк повноважень Щотки Станіслава Олексійовича як члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України становить шість років з моменту призначення на посаду.

У відповіді на відзив представник позивача стверджував, що посилання представника відповідачів на рішення Конституційного Суду України від 03 жовтня 1997 року №4-зп є безпідставним, оскільки норми Закону України «Про забезпечення права на справедливий суд» та Закону України «Про судоустрій та статус суддів» №1402-VIII від 02 червня 2016 року за своїм змістом не суперечать один одному, то відповідно вони є чинними та мають бути застосовані до вирішення питання про завершення строку повноважень членів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, які були призначені на посади як до прийняття Закону України «Про забезпечення права на справедливий суд», так і до прийняття Закону України «Про судоустрій та статус суддів» №1402-VIII від 02 червня 2016 року.

В судовому засіданні представник відповідачів та представники третіх осіб проти позову заперечували та просили суд відмовити в його задоволенні.

Розглянувши подані сторонами документи та матеріали, всебічно і повно з'ясувавши всі фактичні обставини, на яких ґрунтується позов, об'єктивно оцінивши докази, які мають юридичне значення для розгляду справи та вирішення спору по суті, Окружний адміністративний суд міста Києва,-

В С Т А Н О В И В:

27 червня 1996 року на підставі Указу Президента України №482/96 відповідно до пункту 13 статті 24 та статті 42 Конституційного Договору між Президентом України та Верховною Радою України «Про основні засади організації та функціонування державної влади і місцевого самоврядування в Україні на період до прийняття нової Конституції України» Штульмана Ігоря Володимировича призначено на посаду судді Суворовського районного суду міста Херсона.

Постановою Верховної Ради України від 21 червня 2001 року №2576-III позивача обрано безстроково на посаду судді Чаплинського районного суду Херсонської області.

В подальшому, Указом Президента України від 17 січня 2002 року №35/2002 Штульмана Ігоря Володимировича переведено на посаду суддів Апеляційного суду міста Києва.

Відповідно до Постанови Верховної Ради України від 09 лютого 2006 року №3433-IV Штульмана Ігоря Володимировича обрано на посаду судді Апеляційного суду міста Києва безстроково, а відповідно до Постанови Верховної Ради України від 14 грудня 2006 року №470-V – на посаду судді Вищого адміністративного суду України.

Як повідомив представник позивача, Штульман Ігор Володимирович у порядку та строки, визначені Вищою кваліфікаційною комісією суддів України рішенням від 02 серпня 2018 року про оголошення конкурсу на зайняття 39 вакантних посад суддів Вищого антикорупційного суду, подав документи для участі в конкурсі на зайняття вакантної посади судді Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду.

В ході проведення конкурсу позивачу стало відомо, що член Вищої кваліфікаційної комісії суддів України Щотка Станіслав Олексійович приймає участь у прийнятті рішень Вищої кваліфікаційної комісії суддів України без належних, на думку позивача, правових підстав та після закінчення строку його повноважень, що і зумовило звернення позивача до суду з даним позовом.

При вирішенні спору по суті, суд виходить з наступного.

Обґрунтування позовних вимог позивача фактично зводиться до того, що повноваження члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України Щотки Станіслава Олексійовича з 05 грудня 2018 року припинені у зв'язку із закінченням строку його повноважень на підставі вимог Закону України «Про забезпечення права на справедливий суд».

Як вбачається з наявного в матеріалах справи наказу Державної судової адміністрації України від 05 грудня 2014 року №712/к відповідно до пункту 4 частини 1 статті 147 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» Щотку Станіслава Олексійовича призначено

членом Вищої кваліфікаційної комісії суддів України з 05 грудня 2014 року.

Відповідно до вимог статті 90 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 07 липня 2010 року №2453-VI (далі – Закон №2453-VI, в редакції станом на момент призначення Щотки Станіслава Олексійовича на посаду) Вища кваліфікаційна комісія суддів України є постійно діючим органом у системі судоустрою України.

Частиною 2 статті 92 Закону №2453-VI передбачено, що строк повноважень члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України становить шість років з дня набуття повноважень.

12 лютого 2015 року Верховною Радою України прийнято Закон України «Про забезпечення права на справедливий суд» №192-VIII (далі - №192-VIII), пунктом 1 Розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» якого визначено, що цей Закон набирає чинності через тридцять днів з дня його опублікування, крім пунктів 6 та 8 розділу I цього Закону, а також крім цього пункту, пунктів 3 і 4 цього розділу, які набирають чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

Вимогами підпунктів 1 та 5 пункту 5 розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону №192-VIII передбачено, що після набрання чинності цим Законом:

- члени Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, призначені з'їздом суддів України до набрання чинності цим Законом, здійснюють свої повноваження протягом чотирьох років з дня набрання чинності цим Законом;

- члени Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, призначені Міністром юстиції України, Уповноваженим Верховної Ради України з прав людини, Головою Державної судової адміністрації України до набрання чинності цим Законом, здійснюють свої повноваження протягом чотирьох років з дня їх призначення.

Організацію судової влади та здійснення правосуддя в Україні, що функціонує на засадах верховенства права відповідно до європейських стандартів і забезпечує право кожного на справедливий суд визначає Закон України «Про судоустрій і статус суддів» від 02 червня 2016 року №1402- VIII (далі – Закон №1402- VIII).

Пунктом 26 розділу XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону №1402-VIII визначено, що члени Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, обрані (призначені) на посади до набрання чинності цим Законом, продовжують виконувати свої повноваження до закінчення строку, на який їх обрано (призначено).

Як уже зазначалось вище, Щотка Станіслав Олексійович призначений на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України Державною судовою адміністрацією України 05 грудня 2014 року та станом на момент його призначення чинне законодавство визначало строк його повноважень у шість років.

При цьому, вимогами пункту 26 розділу XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону №1402-VIII конкретизовано продовження повноважень членів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, обраних (призначених) на посади до набрання чинності цим Законом, до закінчення строку, на який їх обрано (призначено).

Аналіз наведених норм свідчить про наявну колізію між дією підпункту 5 пункту 5 розділу II «Прикінцевих та перехідних положень» Закону №192-VIII та пункту 26 розділу XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону №1402-VIII, які регулюють спірні правовідносини.

У постанові від 21 січня 2019 року Верховний Суд зазначив, що колізія має вирішуватися з додержанням принципу верховенства права в частині визнання людини, її прав та свобод найвищими цінностями, які визначають зміст та спрямованість держави, з урахуванням дискреції держави щодо визначення порядку та розміру гарантій, зумовленої фінансово-економічними можливостями для збереження справедливого балансу між інтересами особи та суспільства, без порушення сутності відповідних прав.

Крім того, на думку суду, при вирішенні даного спору мають бути враховані й використані висновки, відображені у постанові Верховного Суду України від 01 квітня 2008 року у справі № 08/10, в якій Верховний Суд України констатував, що Конституція України не встановлює пріоритету застосування того чи іншого закону, в тому числі залежно від предмета правового регулювання. Немає також закону України, який би регулював питання подолання колізії норм законів, що мають однакову юридичну силу.

Водночас Конституційний Суд України у пункті 3 мотивувальної частини рішення від 03 жовтня 1997 року №4-зп у справі про набуття чинності Конституцією України зазначив: «Конкретна сфера суспільних відносин не може бути водночас врегульована однопредметними нормативними правовими актами однакової сили, які за змістом суперечать один одному. Звичайною є практика, коли наступний у часі акт містить пряме застереження щодо повного або часткового скасування попереднього. Загальновизнаним є й те, що з прийняттям нового акту, якщо інше не передбачено самим цим актом, автоматично скасовується однопредметний акт, який діяв у часі раніше».

Суд не погоджується з доводами представник позивача стосовно того, що зміст підпункту 5 пункту 5 розділу II «Прикінцевих та перехідних положень» Закону №192-VIII та пункту 26 розділу XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону №1402-VIII не суперечать один одному, оскільки вказані норми чинного законодавства врегульовують питання продовження виконання повноважень членом Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, призначеного, зокрема, Державною судовою адміністрацією України (тобто є однопредметними), однак визначають різний термін, протягом якого такі повноваження обраний до набрання чинності вказаними Законами, член Вищої кваліфікаційної комісії суддів України продовжує виконувати.

Суд приходить до висновку, що при наявній колізії двох або більше спеціальних норм між собою, перш за все, потрібно брати до уваги наступне:

- особливості, властиві нормам права залежно від їх галузевої приналежності;
- при колізії спеціальних норм, прийнятих у різний час, застосуванню підлягає норма, прийнята хронологічно пізніше, за винятком норма зворотної дії, яка пом'якшує або скасовує відповідальність особи;
- застосуванню підлягає та спеціальна норма, яка більш повно та точно врегульовує конкретні правовідносини.

При вирішенні даної справи суд також враховує висновки Конституційного Суду України, викладені у рішенні від 07 листопада 2018 року №9-р/2018 та від 22 травня 2018 року №5-р/2018, відповідно до яких згідно з положеннями частини 3 статті 22 Конституції України при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

Конституційний Суд України вже здійснював тлумачення зазначених конституційних положень, а також сформулював юридичну позицію, за якою «зміст прав і свобод людини - це умови і засоби, які визначають матеріальні та духовні можливості людини, необхідні для задоволення потреб її існування і розвитку. Обсяг прав людини - це кількісні показники відповідних можливостей, які характеризують його множинність, величину, інтенсивність і ступінь прояву та виражені у певних одиницях виміру. Звуження змісту прав і свобод означає зменшення ознак, змістовних характеристик можливостей людини, які відображаються відповідними правами та свободами, тобто якісних характеристик права. Звуження обсягу прав і свобод - це зменшення кола суб'єктів, розміру території, часу, розміру або кількості благ чи будь-яких інших кількісно вимірюваних показників використання прав і свобод, тобто їх кількісної характеристики (абзаци п'ятий, шостий пункту 4 мотивувальної частини Рішення від 11 жовтня 2005 року №8-рп/2005).

Крім того, Конституційний Суд України вказав, що скасування конституційних прав і свобод - це їх офіційна (юридична або фактична) ліквідація; звуження змісту та обсягу прав і свобод є їх обмеженням (абзац четвертий підпункту 5.2 пункту 5 мотивувальної частини Рішення від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005).

Конституційний Суд України наголошує на конституційному обов'язку держави утверджувати і забезпечувати права і свободи людини та вважає за необхідне розвинути і конкретизувати сформульовані ним юридичні позиції щодо змісту положень частини третьої статті 22 Основного Закону України.

Конституційний Суд України виходить із того, що положення частини третьої статті 22 Конституції України перебувають у системному зв'язку з іншими положеннями цієї статті.

Згідно зі статтею 22 Основного Закону України права і свободи людини, закріплені Конституцією України, не є вичерпними (частина перша); конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані (частина друга); при прийнятті нових законів або

внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод (частина третя).

Оскільки стаття 22 міститься у розділі II «Права, свободи та обов'язки людини і громадянина» Конституції України і в ній сформульовано загальну вимогу щодо законодавчого регулювання існуючих прав і свобод, то положення частини третьої цієї статті необхідно інтерпретувати у взаємозв'язку з положеннями частин першої, другої статті 22, частини першої статті 64, частини першої статті 157 Основного Закону України та розуміти як такі, що поширюються на всі існуючі права і свободи людини, гарантовані Конституцією України.

Звуження змісту та обсягу існуючих конституційних прав і свобод людини є їх обмеженням. Верховна Рада України повноважна ухвалювати закони, що встановлюють обмеження, відповідно до таких критеріїв: «обмеження щодо реалізації конституційних прав і свобод не можуть бути свавільними та несправедливими, вони мають встановлюватися виключно Конституцією і законами України, переслідувати легітимну мету, бути обумовленими суспільною необхідністю досягнення цієї мети, пропорційними та обґрунтованими, у разі обмеження конституційного права або свободи законодавець зобов'язаний запровадити таке правове регулювання, яке дасть можливість оптимально досягти легітимної мети з мінімальним втручанням у реалізацію цього права або свободи і не порушувати сутнісний зміст такого права» (абзац третій підпункту 2.1 пункту 2 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 01 червня 2016 року №2-рп/2016).

Відповідно до пункту 1 частини першої статті 92 Конституції України виключно законами України визначаються права і свободи людини, гарантії цих прав і свобод. Але, визначаючи їх, законодавець може лише розширювати, а не звужувати, зміст конституційних прав і свобод та встановлювати механізми їх здійснення.

Отже, положення частини третьої статті 22 Конституції України необхідно розуміти так, що при ухваленні нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих конституційних прав і свобод людини, якщо таке звуження призводить до порушення їх сутності.

Суд зауважує, що вимогами підпунктів 1 та 5 пункту 5 розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону №192-VIII звужуються існуючі конституційні права і свободи, зокрема, щодо можливості обіймати посаду протягом строку, визначеного статтею 90 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 07 липня 2010 року №2453-VI, а відтак суд приходить до висновку, що до спірних правовідносин підлягають застосуванню норми пункту 26 розділу XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону №1402-VIII, як такі, що хронологічно прийняті пізніше та більш повно та точно врегульовують конкретні правовідносини та не призводять до звуження обсягу та змісту конституційних прав і свобод.

Додатково суд зазначає, що пунктом 5 частини 1 статті 5 Кодексу адміністративного судочинства України передбачено, що кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або законні інтереси, і просити про їх захист шляхом: встановлення наявності чи відсутності компетенції (повноважень) суб'єкта владних повноважень.

За змістом пункту 3 частини 1 статті 19 Кодексу адміністративного судочинства України юрисдикція адміністративних судів поширюється на справи у публічно-правових спорах, зокрема, у спорах між суб'єктами владних повноважень з приводу реалізації їхньої компетенції у сфері управління, у тому числі делегованих повноважень.

Компетенція - це сукупність повноважень, прав та обов'язків суб'єкта владних повноважень, які він зобов'язаний використовувати для виконання своїх функціональних завдань.

Компетенційним спором вважається спір між суб'єктами владних повноважень з приводу реалізації їхньої компетенції у сфері управління (публічної адміністрації), у тому числі - делегованих повноважень.

У компетенційних спорах позивачем є суб'єкт владних повноважень, якщо він вважає, що інший суб'єкт владних повноважень своїм рішенням або діями втрутився у його

компетенцію або що прийняття такого рішення чи вчинення дій є його прерогативою.

Спори, визначені пунктом 3 частини 1 статті 19 Кодексу адміністративного судочинства України, можуть виникати внаслідок різного тлумачення суб'єктами владних повноважень законодавства щодо їхньої компетенції на вирішення певних питань у сфері управління. Також спори з приводу компетенції виникають у разі виявлення привласнення повноважень іншого суб'єкта владних повноважень або перевищення власних повноважень.

Статтею 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (право на ефективний засіб юридичного захисту) передбачено, що кожен, чий права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження.

Правосуддя за своєю суттю визнається таким лише за умови, що воно відповідає вимогам справедливості і забезпечує ефективне поновлення в правах (абзац 10 пункту 9 Рішення Конституційного Суду України від 30 січня 2003 року №3-рп/2003).

При цьому під ефективним засобом (способом) слід розуміти такий, що призводить до потрібних результатів, наслідків, дає найбільший ефект.

Відтак, ефективний спосіб захисту повинен забезпечити поновлення порушеного права, бути адекватним наявним обставинам.

Також, суд звертає увагу, що гарантоване статтею 55 Конституції України й конкретизоване у звичайних законах України право на судовий захист передбачає можливість звернення до суду за захистом порушеного права, але вимагає, щоб стверджувальне порушення було обґрунтованим.

Однак, порушення вимог Закону діями чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень не є достатньою підставою для визнання їх протиправними, оскільки обов'язковою умовою визнання їх протиправними є доведеність позивачем порушених його прав та охоронюваних законом інтересів цими діями та/або бездіяльністю.

З огляду на зазначене, вирішуючи спір, суд повинен пересвідчитись у належності особи, яка звернулася за судовим захистом, відповідного права або охоронюваного законом інтересу (чи є така особа належним позивачем у справі - наявність права на позов у матеріальному розумінні), встановити, чи є відповідне право або інтерес порушеним (встановити факт порушення), а також визначити чи відповідає обраний позивачем спосіб захисту порушеного права тим, що передбачені законодавством та чи забезпечить такий спосіб захисту відновлення порушеного права позивача.

Тобто, обов'язковою умовою задоволення позову є доведеність позивачем порушених саме його прав та охоронюваних законом інтересів з боку відповідача, зокрема наявність в особи, яка звернулася з позовом, суб'єктивного матеріального права або законного інтересу, на захист якого подано позов.

Відсутність порушеного права чи невідповідність обраного позивачем способу його захисту способом, визначеним законодавством, встановлюється при розгляді справи по суті, і є підставою для прийняття судом рішення про відмову в позові.

Представник позивача у адміністративному позові стверджує, що Штульман Ігор Володимирович у порядку та строки, визначені Вищою кваліфікаційною комісією суддів України рішенням від 02 серпня 2018 року про оголошення конкурсу на зайняття 39 вакантних посад суддів Вищого антикорупційного суду, подав документи для участі в конкурсі на зайняття вакантної посади судді Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду. При цьому, саме в ході проведення конкурсу позивачу стало відомо, що член Вищої кваліфікаційної комісії суддів України Щотка Станіслав Олексійович приймає участь у прийнятті рішень Вищої кваліфікаційної комісії суддів України без належних, на думку позивача, правових підстав та після закінчення строку його повноважень.

Зважаючи на все вищевикладене в сукупності, суд приходять до висновку, що до спірних правовідносин підлягають застосуванню норми пункту 26 розділу XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону №1402-VIII, яким визначено, що члени Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, обрані (призначені) на посади до набрання чинності цим Законом, продовжують виконувати свої повноваження до закінчення строку, на який їх обрано (призначено), тобто в даному випадку – до 05 грудня 2020 року.

За таких обставин, підстави для задоволення адміністративного позову відсутні.

Відповідно до статті 72 Кодексу адміністративного судочинства України доказами в адміністративному судочинстві є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи.

Ці дані встановлюються такими засобами: 1) письмовими, речовими і електронними доказами; 2) висновками експертів; 3) показаннями свідків.

Згідно з частиною 2 статті 73 Кодексу адміністративного судочинства України, предметом доказування є обставини, які підтверджують заявлені вимоги чи заперечення або мають інше значення для розгляду справи і підлягають встановленню при ухваленні судового рішення.

Частиною другою статті 74 Кодексу адміністративного судочинства України визначено, що обставини справи, які за законом мають бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватися іншими засобами доказування.

Відповідно до статті 77 Кодексу адміністративного судочинства України, кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, а суд, згідно статті 90 цього Кодексу, оцінює докази, які є у справі, за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на їх безпосередньому, всебічному, повному та об'єктивному дослідженні.

З врахуванням наведеного, суд дійшов висновку, що позовні вимоги Штульмана Ігоря Володимировича є необґрунтованими, не підтверджуються наявними у справі доказами та не підлягають до задоволення.

Відповідно до частини 1 статті 139 Кодексу адміністративного судочинства України при задоволенні позову сторони, яка не є суб'єктом владних повноважень, всі судові витрати, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього Кодексу, стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі, або якщо відповідачем у справі виступала його посадова чи службова особа.

З огляду на те, що суд прийшов до висновку про необґрунтованість позовних вимог, підстави для присудження на користь позивача понесених ним судових витрат – відсутні.

Керуючись ст.ст. 72-73, 76-77, 139, 143, 243-246, 255 Кодексу адміністративного судочинства України, суд, –

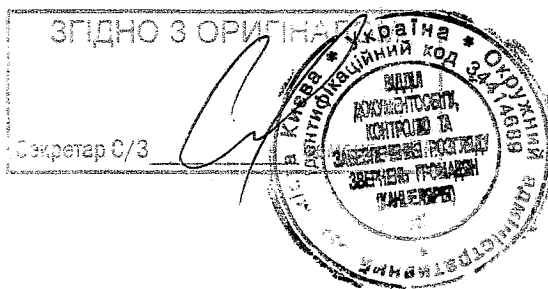
ВИРІШИВ:

У задоволенні адміністративного позову Штульмана Ігоря Володимировича відмовити повністю.

Рішення суду може бути оскаржене в апеляційному порядку шляхом подачі апеляційної скарги безпосередньо до суду апеляційної інстанції протягом тридцяти днів з дня складання повного судового рішення.
Рішення суду набирає законної сили після закінчення встановленого ст. 295 КАС України строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

Суддя

А.Б. Федорчук

Пропиши та пропідпиши
У арк. Секретар С/З
Семенюк А.Т.

